



# Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

## Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

**Danskernes Historie Online** er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

### Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

### Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

### Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

# FÅREVEJLE HØJSKOLE

## SØLV- SNOREN

60. årgang

Nr. 2

1970



Fårevejle kirke

1945 5. maj 1970

*En lærke letted',  
og tusind fulgte,  
og straks var luften  
et væld af sang.  
De tusind tårne tog  
til at tone,  
så landet fyldtes  
af klokkers klang,  
og byer blomstred'  
i rødt og hvidt,  
og det var forår  
og Danmark frit.*

(Mads Nielsen).

---

## Endeløs tomhed — eller Jesus Kristus

„Endeløs tomhed, sagde prædiker-  
ren, endeløs tomhed, alt er tom-  
hed.“ (Præd. 1,2).

Vi læser i bibelen, at disse ord skulle være skrevet af Israels konge, Salomo – en hersker, som huskes for sin store visdom, sin magt og rigdom. Denne mand, der frem for nogen er tilsmilet af lykke og medgang, ser menneskelivet fra mange forskellige synsvinkler og kommer til det resultat, at det er aldeles blottet for mening. Man kan samle sig rigdom, skaffe sig glæder, erhverve sig kundskaber. Man kan leve for nydelse eller gøre sig kendt ved en stor og strålende indsats. Det er alt uden forskel. Vi skal alle dø, og når det sker, er der ingen forskel på mennesker. Om det, vi eventuelt har udrettet, kan man sige: „Der er intet nyt under solen“. Der er intet, som for alvor er værd at mindes. Hvad et menneske har at gøre er at finde frem til en livsform, der er til at holde ud for ham selv og andre. Han må blot ikke formaste sig til at tro, at der er nogen mening med hans liv.

Sådan mente prædikerens, og ser vi, hvad vor tids tænkere har at bidrage, får man indtryk af, at et tænkende menneske må give ham ret.

„Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.“ (Mt. 11,28).

Sådan sagde Jesus. Det fortælles i

den samme bibel, som rummer prædikerens pessimisme. – Ja, er livet uden mening, så må man også være tyngt af de byrder, man har fået at bære. Det er klart, at man den dag, man kun ser tomhed, må være træt – træt af at leve. Noget større end hvile fra livets meningsløshed kan vel ikke tænkes. Men har prædikerens ret, kan vel næppe noget menneske give den hvile.

Jo, ét menneske kan! Det menneske, der frivilligt tog menneskelivet på sig, og som personligt stiftede bekendtskab med den usselhed og ondskab, et tomt menneskeliv må føre til. Han kan gøre det, for Han gav livet en mening. Livets mening er kærlighed, sagde Han. Der ville ikke have været noget revolutionerende i, om Han blot havde sagt det, for andre havde sagt noget lignende før Ham. Men Han levede det. Hans kærlighed fik Ham til at leve et fuldt menneskeliv – og fik Ham til at sejre over den endelige tomhed, døden. „Jesus lever, graven brast“. Han er den mening, vort liv har. Det er påske og pinse os en påmindelse om.

*Jesus, mit liv,  
hos mig du bliv,  
nåde og kraft mig forlene!  
Giv mig din ånd,  
ræk mig din hånd,  
ak, uden dig er jeg ene!*

D. D. S. nr. 728.

O. R.

Vort traditionelle månedlige onsdagsmøde holdtes i marts på kongens fødselsdag. Det blev en ydremissions-aften, hvor læge Faartoft, Nykøbing, gav et indtryk af en lægemissionærs arbejde. Faartoft har været ansat i Nigeria af Sudanmissionen, og han gav os gennem lysbilleder og fortælling fra sit arbejde på missionshospitalet et indtryk, der måske nok kunne give en dansk læge kuldegysninger, men som i hvert fald gav tilhøreren en inspiration. Lægmissionærens arbejde er hårdt og til tider utaknemmeligt, men alt taget i betragtning kan han vende hjem som et rigere menneske, end han tog ud. Kedsomhed er et ukendt begreb for ham – ikke mindst når man, som taleren, har sans for de hundreder af småting, der kan forgyldte hverdagen. – Ved det efterfølgende kaffebord var der en livlig spørgelyst, så det blev sent, før vi kunne gå hver til sit. Man hørte dog ingen klage over, at det blev for sent.

Den 21. marts inviterede KFUM- og K-kredsen til aftenfest på højskolen. A-holdet gav en livlig og fornøjelig opførelse af Henrik Hertz' „Sparekassen“.

Aftenens festtaler, forstander Hans Kristian Jørgensen, Haslev Ungdomsskole, tog tråden fra skuespillet op med betragtninger over, hvordan lykken tilsyneladende bestod i ét eneste: Penge. Der var dog i skuespillet tegn på, at nogle af personerne havde en anelse om et eller andet, der måske kunne have større betydning. Dette „et eller andet“ viste H. K. Jørgensen levende og overbevisende hen til.

Vort april møde blev ikke en onsdag aften, men torsdag den 9. april dagen igennem. Det var et fællesmøde for D. M. S.s kvindekredse. Af programmet, der kan læses i forrige nummer af „Sølvsnoren“, deltog højskolens elever i

mødet med søster Ingeborg Depping, hjemvendt missionær fra Indien. Med en sund blanding af alvor og humor fortalte hun om sygepleje- og jordemoderuddannelse ved en indisk missionsstation. Tilgangen af elever er stor, så man skulle synes, der var mulighed for at udvælge de helt rigtige. I praksis volder udvælgelsen problemer, og der er ting, der kunne tyde på, at det måske trods alt ikke altid var de absolut bedste, man har udvalgt. – Denne del af stævnet var, som kunne den have været bestilt specielt af Fårevejle Højskole, men flertallet af gæsterne var kommet udefra.

Den 3. maj var der forældredag. Festen var tilsmilet af et skønt vejr – en af årets første forårsdage, og mange forældre var mødt op for at se de omgivelser, deres døtre lever i, og danne sig et personligt indtryk af, hvor hårdt det kan være.

Forstanderens velkomsttale indeholdt betragtninger over begrebet, skæbne. Hvad er skæbne? Hvordan må en kristen tage sin skæbne? Hvad kan en højskole gøre i den forbindelse? Som overskrift over talen var sat Karen Blixen-citatet „Forelsket i sin skæbne“. 'Forelsket' må tydes som levende optaget af, og med den forståelse af udtrykket må ethvert levende menneske være forelsket i sin skæbne. Skal den „forelskelse“ trives i frihed, må den forenes med tro på Gud.

Frk. Brundts tale er gengivet andetsteds i bladet.

Dagen afsluttedes med, at „Mikkel“s dramatikhold opførte to stykker – dels et løssluppet, lystigt: „Nej“ af J. L. Heiberg, dels det alvorligere, dybere, borende og bidende satiriske „Vejrmøllerne“ af Henning Nielsen.

Vi har haft glæde af de forskellige arrangementer, og det er da også vort indtryk, at de mange gæster har kunnet holde dem ud. Må der nu blive god tilslutning til elevstævnet! Vi venter en god dag!

O. R.

*Forstanderinde, frk. Grete Brundt:*

## Orientering om sygeplejeuddannelsen på forældredagen 3. maj 1970

Det er første gang, at jeg som forstanderinde skal tage ordet på en forældredag; det vil måske derfor kunne forstås, at det nok mere er spændingens uro end erfaringens ro, der kommer til at præge den orientering om sygeplejeuddannelsen, som jeg nu skal forsøge at give. Derfor vil der senere blive lejlighed til at stille spørgsmål vedrørende forhold, som jeg i forbifarten ikke får omtalt. Jeg lever i den lykkelige tro, at netop dette om uddannelse vil være det, De vil synes, det er spændende at høre noget om.

Hvorfor ønsker vi så at fortælle Dem om den uddannelse, Deres datter nu er begyndt på? Mon De ikke ved tilstrækkeligt om den? Ja, skal jeg svare udfra egne oplevelser, må svaret for de flestes vedkommende blive nej. Jeg husker, at da jeg i sin tid havde besluttet mig for sygeplejen, fortalte jeg det rimeligt nok til mine forældre, men ellers blev tingene blot forretningsmæssigt ordnet. Man skrev ansøgning, sendte billede, lægeattest og andre papirer og fik så en dag at vide, hvornår man skulle møde første gang, men der udover vidste man ikke meget og kunne derfor intet berette hjemme. Man var pludselig i sving – og indtrykkene væltede så voldsomt ind over en, at man nok fortalte løs hjemme, når fridagen oprandt, men det var jo mere hændelser og tildragelser end egentlig nogen orientering om, hvad det hele gik ud på. Men man kunne da i det mindste nok få gjort sin mor – og eventuelt også sin far – begribeligt, at det var slid og slæb, og at man ofte blev behandlet helt urimeligt.

Min mor lyttede intenst til min snak, men jeg er hende den dag i dag taknemmelig for, at hun nøjedes med at lytte og ikke direkte tog stilling til situationer, som hun sådan set ikke havde mulighed for at bedømme retfærdigt. En sag har jo to sider. Som elev trænger man egentlig heller ikke til alverdens medynk, for man vil netop gerne tæve løs på problemerne næste dag, men man trænger til at få lov til at afreagere, og er man så lykkelig at få lov til dette langs ad vejen, så undgår man som oftest den helt store modløshed, som kan få til følge, at man simpelthen giver op.

I plejen af syge i dag lægges der så stor vægt på, at man skal tilfredsstillende patienternes behov, og at et af disse behov er, at nogen vil lytte til dem. Det væsentlige er ikke altid at samtykke, at forklare og at give gode råd, men at have tid til at lytte. Undertiden er det vel netop på dette punkt, at vi undervisere lider nederlag. Vi har så travlt med at tilrettelægge, at arrangere, at sætte i system og at vælte al vor viden ud over en tavle, at vi ikke altid giver os tid til blot at lytte.

Men dette er jo kun den ene side af sagen. En anden er, at jeg nok tror, at mine forældre gerne ville have vidst lidt mere om, hvad det hele egentlig gik ud på i disse godt 3½ år, hvor det gik løs.

Hvis det havde været for et par år tilbage, tror jeg, at jeg klart kunne have trukket linierne op i sygeplejeuddannelsens forskellige trin; det er noget sværere i dag, hvor der foreligger en rapport – maj 1969 – vedrørende en ny tilrettelæggelse af sygeplejeud-

dannelsen. Sygeplejeeleverne er begyndt, som så mange andre i tiden, at protestere mod den nuværende uddannelsesform, og en gruppe har fornylig gennemført et demonstrationstog til sundhedsstyrelsen. Eleverne ønsker at komme ud af den faste arbejdstid, det man også kalder at blive taget ud af normeringen, således at læretid er virkelig læretid. Altså et studentersystem og ikke som nu et lærlingssystem. Det lyder fornuftigt, men det lyder også mere enkelt, end det i virkeligheden er at gennemføre dette i praksis. Jeg giver til en vis grad også borgmester Edel Saunte ret i den udtalelse, hun fremkom med i sin tale ved afslutningsfesten på Københavns Rådhus for et hold sygeplejeelever i marts måned: „Jeg tror ikke, at det er værst, at De bliver sat til ukvalificeret arbejde. Værre er det, at De må bære byrder, som De ikke er færdige til at bære. Ansvar og uddannelse bør følges, så De er kvalificeret og modnet til at bære det ofte meget store ansvar.“

Vi skal i denne måned til et møde i sundhedsstyrelsen for at høre nyt om planerne, men jeg tvivler nu på – trods rapporter – at Deres datter når at komme med i strukturændringen. Det, jeg nu skitserer, er altså uddannelsen, således som den i store træk har formet sig siden april 1958 i henhold til kongelig anordning af januar 1957.

Og her kommer så højskolen ind i billedet. Nogle af landets sygeplejeskoler – efterhånden færre og færre – har ikke deres egen forskole, i hvilken eleven skal have de første  $3\frac{1}{2}$ –4 måneder af den teoretiske uddannelse. Den kan deres elever så få på en af landets 9 sygeplejehøjskoler med en varighed af 5 måneder, altså godt en måned mere, fordi højskolen foruden sygeplejefagene også giver undervisning i de almene fag og f. eks. har foredrag, studiekredsarbejde, kristendomskundskab og sang med på programmet. Der er nok ikke

noget at sige til, at de fleste sygeplejeskoler gerne vil have deres egen forskole, således at de kan præge eleverne, som de gerne vil, fra første færd og ikke som nu skal modtage et elevhold, der måske kommer med forkundskaber og mere eller mindre sære ideer fra 9 forskellige højskoler. Men vi, der er engageret i højskolen, vil helt naturligt hævde, at vejen om ad højskolen har været den helt rigtige. Et ophold på en sygeplejeskole kan give en ballast ikke blot for uddannelsen, men for livet. Måske erkendes denne ballast først langt senere i tilværelsen, men det behøver ikke at give den mindre betydning. Muligvis vil den nye amtsinddeling sætte skub i oprettelsen af forskoler på alle sygeplejeskoler, men endnu har højskolen altså et arbejde, der skal gøres. Det er sagt, at værdien af ethvert arbejde ligger i, om der er brug for det. Vi føler, at der endnu er brug for højskolen i sygeplejeuddannelsen, at vort arbejde endnu har værdi, og så længe vi føler det, fortsætter vi.

Men når kravet til uddannelsen vokser år for år, så erkender vi også, at fagskolen i højskolen lidt efter lidt omdannes til overvejende at være en fagskole, og så er værdien af de motiver, vi havde til at lade sygeplejeuddannelsen begynde med et højskoleophold, gået tabt, og så er vor eksistens som sygeplejeforskole ikke mere berettiget. Dette forhold kan være svært – ja, jeg vil godt sige, at det kan gøre ondt på os, der er engageret i dette arbejde, men det er ikke forhold, vi har ønsket, men forhold, vi må acceptere.

Når vi får henvendelser fra unge, der ønsker at begynde uddannelsen på højskolen, sender vi en skoleplan, og i den er der foruden skolens formål bl. a. givet udtryk for, at det er vigtigt at have gode forkundskaber, specielt i dansk, regning, fysik og kemi. Mange sygeplejeskoler optager i dag kun elever med realeksamen, men endnu er

denne eksamen ikke et krav fra sundhedsstyrelsen. En 9. og 10. klasse kan også danne et godt grundlag, men vel og mærke når der er bygget videre på 9. og 10. klasse med kurser af forskellig art, der giver viden i de tidligere nævnte fag svarende til en realeksamens pensum. En realeksamen er jo heller ikke blot fag som sådan, men en faktor, der er medvirkende til at give en vis læsetræning og evne til at tilegne sig et stof, og dette er vigtigt at kunne. Endelig kan man også føje til, at det i dag ikke er muligt at få nogen højere uddannelse indenfor sygeplejen uden en realeksamen, ja, flere røster hvisker endda om, at kravet skal ændres til en studentereksamen. Man kan naturligvis – og heldigvis – senere tage den eksamen, der kræves, men det er blot ikke altid, der er basis for dette.

Af øvrige krav er der et aldersmæssigt – også varierende fra skole til skole – men liggende indenfor rammerne 18–25 år og med mulighed for dispensation i den ældre aldersgruppe. Dernæst eventuelt ønsker om et år i huset eller på en institution – herhjemme eller i udlandet. Dette ønske grunder i, at man såvidt muligt gerne vil sikre sig elever, der udover den rene lærdom både teoretisk og praktisk har prøvet at stå på egne ben i et arbejde for og blandt andre mennesker. Man vil gerne have elever, der kan få prædikatet modne mennesker. Personligt må jeg sige, at jeg endnu ikke rigtig ved, hvad der ligger i dette at være et modent menneske. Hvis modenheden er noget i retning af en resigneret fornuftighed, som man har erhvervet sig efter andres forbillede, idet man lidt efter lidt har prisgivet de tanker og overbevisninger, der var en dyrebær i ungdommen, er den vel knap værd at ønske. De færreste kan eller skal være modne i 18–19 års alderen, heller ikke selvom alt i dag er så effektivt. Slår man op på modenhed i et leksikon, får man følgende forklaring:

ring: „Det er ansvarsfølelse og uafhængighedsfølelse i stedet for uselvstændighed. En ydende snarere end en nydende indstilling. Det er samarbejdsfølelse og fornemmelsen af menneskeligt samvirke i stedet for selvsikkerhed og konkurrenceånd. Det er venlighed, elskværdighed og velvilje i stedet for aggressiv fjendtlighed, vrede, had, grusomhed og krigeriskhed. Det er evnen til at skelne det virkelige fra fantasien. Det er evnen til at bøje af og tilpasse sig i stedet for en kejtet og stædig modstand mod de ændringer, skæbnen bringer i vores tilværelse.“ Mon ikke de fleste mennesker, når de hører dette, føler at med modenheden er det så som så, eller at man i hvert fald ikke er moden i alle livets situationer, – og hvorfor skulle en sygeplejeelev så være anderledes. For mig at se kan der også ligge noget modstridende i dette krav, for jeg tror ikke, der er ret mange erhverv, der som sygeplejen den ene dag kræver den helt store ansvarsbevidsthed og modenhed for så næste dag at betragte eleverne som et lille uvidende fæ, der helst ikke skal give udtryk for nogen form for selvstændighed – og hvad så? Ja, jeg mener ud fra egen erfaring at kunne udlægge modenhed hos en elev som noget i retning af dette, at man kan acceptere, at man er under uddannelse, at der er mennesker, som i kraft af deres viden har ret til at lære fra sig, og at det derfor gælder om på en positiv måde at suge denne viden til sig. Og under en uddannelse ligger der vel også en hel del modenhed i dette, at man finder det helt naturligt, at der er visse ting, man må give afkald på. Professor Hakon Stangerup har engang udtalt i forbindelse med et spørgsmål vedrørende hans syn på ungdomsoprøret indenfor uddannelsessystemet: „I min tid som ung studerende spekulerede vi ikke så meget på, om vi var tilfredse med professorerne. Spørgsmålet om, hvorvidt de var tilfredse med os, var meget vig-

JANUAR	FEBRUAR	MARTS	APRIL	MAJ	JUNI	JULI	AUGUST	SEPTEMBER	OKTOBER	NOVEMBER	DECEMBER	
	FORSKOLE I HØJSKOLEN					O	FORKURSUS		KIRURGI		V	MED.
	V		V		V		V	LÆSEKURSUS I			V	
	MEDICIN		SPECIALE		SPECIALE		SPECIALE				SPECIALE	
		V		V		V		V		V	S	
	SPECIALE		SPECIALE		KIRURGI			MEDICIN			LÆSEKURSUS II	
				V		V						
	PSYKIATRI					SPECIALE		REP.				

V = VIDNESBYRD - ialt 12

\* = PRAKTISK PRØVE - ialt 3

O = OPTAGELSESPRØVE

S = SUNDHEDSSTYRELSENS PRØVE

tigere for os. Hvis vi havde fiasko til eksamen, rettede vi også nærmere bebrejdelserne mod os selv end mod professorerne og universitetet. Jeg kan ikke se andet, end at det var en meget fornuftig indstilling. Man må jo først vise, at man kan noget; så kan man bagefter komme frem med sine uforgribelige meninger."

Hvordan får vi nu placeret den meget omtalte optagelsesprøve, denne barske realitet, midt i disse menneskelige betragtninger? Ja, det mest almindelige endnu er, at eleverne umiddelbart efter højskoleopholdet, eventuelt på selve afrejsedagen, skal stille på sygeplejeskolen til en prøve i dansk, regning, fysik og kemi. Bestås denne prøve, begynder den egentlige elevtid. Bestås den ikke, er døren lukket i, men dog ikke mere, end at den eventuelt på et senere tidspunkt kan lukkes op igen. Hvornår dumper man? Når gennemsnittet er under godt, eller når blot en af karaktererne er under godt? Det kan desværre variere fra skole til skole, og den enkelte skole er i sin gode ret til selv at

fastlægge sit kriterium, men her skal det dog siges, at højskolerne ca. 2½ måned efter elevernes ankomst sender en foreløbig udtalelse til sygeplejeskolerne, udtalelser, som eleverne har mulighed for at blive bekendt med. Og når eleverne rejser, afgives der et endeligt vidnesbyrd. Hvis disse vidnesbyrd giver udtryk for, at eleven skønnes egnet til fortsat uddannelse, kan det tælle med til elevens fordel trods et godt-. Nogle sygeplejeskoler tør ikke vente med optagelsesprøven til et så sent tidspunkt og måske forståeligt nok. Har skolen indkaldt og regnet med 30 elever, og så 10 dumper 4-5 dage før forkursus, er det ikke muligt at indkalde nye elever. Derfor afholder disse skoler optagelsesprøven ca. ½ år tidligere, altså inden højskoleopholdet. Dette kan synes uretfærdigt, da disse elever så ikke har fået træning i de krævede fag i de 5 måneders højskoleophold, men ansøgeren er jo blevet gjort bekendt med dette og må træffe sine forholdsregler derefter. Der arbejdes i øjeblikket på at gøre optagelsesprøven ens over hele landet og at



lade den falde på samme tid i uddannelsesprogrammet, og forhåbentlig bliver disse planer snart ført ud i livet. Inden jeg forlader optagelsesprøven, vil jeg gerne lige præcisere, at klarer en elev ikke optagelsesprøven, så er det naturligt, at skuffelsen melder sig, således som det vel altid er naturligt at føle skuffelse, når tilværelsens nederlag møder en. men er der et virkeligt ønske om at få et arbejde blandt syge mennesker, kan dette ønske blive opfyldt på mange andre måder, hvor de 5 måneders ophold på sygeplejehøjskolen kan danne et godt grundlag, f. eks. for uddannelsen til sygehjælper, plejerske eller omsorgsassistent.

Det pensum, der skal gives her på højskolen, er anvist af sundhedsstyrelsen, som vi sorterer direkte under, så der er ikke muligheder for svinkeærinder. Jeg vil også tro, at De gennem breve fra og samtaler med Deres døtre tydeligt har fornemmet, at her er rigeligt at bestille og meget lidt tid til at gøre oprør.

Når eleven begynder på sygeplejehøjskolen er det med endnu 2 måneders teori i et såkaldt forkursus, der afsluttes med eksamen i ca. 5 forskellige fag. I disse 2 måneder modtager man ikke løn, men får kost, logi, uniform og vask. Derefter begynder afdelingsarbejdet, som jeg lettest kan ridse op efter følgende oversigt. (Se bilag). Først kommer eleven 3 måneder på en kirurgisk og 3 måneder på en medicinsk afdeling. Dette halve år afsluttes med en mindre praktisk prøve, populært kaldet den lille vaskeprøve. Derefter følger uddannelsen på 3 forskellige specialafdelinger, 2 måneder hvert sted. Fra hver afdeling sendes der et temmelig omfattende vidnesbyrd om eleven til skolen, vidnesbyrd, der tæller med i den endelige bedømmelse af elevens praktiske færdigheder. Er et vidnesbyrd fra en eller flere afdelinger ikke tilfredsstillende, kan eleven i de fleste tilfælde alligevel få

lov til at fortsætte sin uddannelse, men med en forlængelse af kortere eller længere varighed. Jeg har ikke på fornemmelsen, at hverken afdeling eller elev er særlig glade for disse vidnesbyrd, men på den anden side kan deres rimelighed begrundes med, at de giver eleven mulighed for på et så tidligt tidspunkt af uddannelsen som muligt at blive klar over, at de enten ikke har evner, lyst eller energi nok til uddannelsens krav. Hermed skulle det kunne undgås, at den helt store tragedie kommer som et chok  $\frac{1}{2}$  år før uddannelsens afslutning.

Efter det første års praktik kommer eleven på læsekursus I i 2 måneder. Det er et krævende kursus, vel nok det mest krævende under hele uddannelsen og afsluttes med eksamen i ca. 5 fag. Derefter kommer igen et års praktisk arbejde fordelt med 2 måneder på 3 forskellige specialafdelinger og 3 måneder på henholdsvis en kirurgisk og medicinsk afdeling. Denne del af praktiktiden byder på en omfattende praktisk prøve på både kirurgisk og medicinsk afdeling. Derefter følger igen 2 måneders teori på læsekursus II, der blandt andet afsluttes med landsprøven. Denne prøve, der stilles af sundhedsstyrelsen og rettes af beskikkede censorer, finder sted samme dag og tidspunkt over hele landet og omfatter ca. 200 spørgsmål indenfor det pensum, eleven har gennemgået fra den første dag på højskolen og til denne dag. Når dette er overstået, følger 4 måneder på en psykiatrisk afdeling og endnu 2 måneder på en specialafdeling eller en periode som „føl“ hos en sundheds- og hjemme-sygeplejerske. Tilbage er så 14 dages repetitionskursus med afsluttende eksamen – efter planen 3 år og 7 måneder efter uddannelsens påbegyndelse. Eleven får løn i de 3 år og så høj en løn, at det er muligt økonomisk at klare sig uden tilskud eller lån.

Hvad så, når man står med eksamens-

beviset i hånden? Ja, det ligger jo ud i en fremtid, der med den rivende udvikling indenfor undervisning, som vi er inde i i dag, kan tegne sig helt anderledes, end vi kan se, men sikkert er det, at med en sygeplejeuddannelse i baghånden er der mange muligheder: hospitalsarbejde, hjemmesygepleje, sundhedspleje, undervisende eller administrerende arbejde, missionsarbejde eller arbejde på et af de udenlandske hospitaler. Og endelig står man da også med en viden, der kan finde en nyttig anvendelse i samfundets grundelement – familien.

I sygeplejens historie har vi beskæftiget os med Vincent de Paul, manden, der bl. a. fik betydning for forbedringen af forholdene i fængslerne, og jeg har overfor eleverne nævnet et af hans citater: „Djævelen søger at få mennesket til at gøre mere, end det kan, så det derved til sidst bliver ude af stand til at gøre noget som helst.“ Dette er ikke sagt i pessimisme overfor alle de krav, der stilles til ungdom i dag – og dermed også til os, der skal have med de unge at gøre – men i erkendelse af, at disse krav er der, og at det derfor er nødvendigt at få slået streg under nødvendigheden af at koncentrere sig om at nå sit mål.

Men denne orientering skal ikke slutte af med blot at slå streg under tidens krav, men med et ønske for holdet her om at måtte få lov til at opleve arbejdsglæde. Denne glæde opnås ikke blot gennem et bestemt uddannelsessystem eller gennem andre menneskers måde at være på, men den er en glæde, som man selv må yde noget for, for at få i eje. Den modenhed, vi skal udvikle os til, er den, at vi skal arbejde på os selv for bestandig at blive mere ukunstlede, me-

re sandfærdige, mere afklarede, mere fredsommelige, mere sagtmødige, mere venlige, mere medlidende. Nogen anden form for nøgternhed skal vi ikke finde os i. I den hærdes den ungdommelige idealismes bløde jern til den umistelige livsidealismes stål.

Storm Petersen har en lille aforisme, der lyder således: „Jeg fik brev fra Hansen i Amerika i går. – Tænk, eksisterer han endnu! – Det skrev han ikke noget om.“ Det kan måske gå an at sætte disse ord i relation til sygeplejehøjskolens stilling i dag. Når Deres døtre rejser ud til de forskellige uddannelsessteder og fortæller, at hun har været på højskole, kan det være, at hun bliver stillet overfor et med stor undren udtalt spørgsmål: Tænk, eksisterer den endnu? Gid De så må kunne svare: Ja, den ikke blot eksisterer, men den lever!

Og så til allersidst blot dette: Når man nu som jeg gennemlæser de tanker, man har skrevet ned, fordi man gerne ville give udtryk for dem på forældredagen, så kan det ikke undgås, at man bliver underlig stemt – sådan nærmest føler sig lidt i nederlagets stemning, for hvor er man selv langt fra at efterleve disse idealer, man selv satte som elev og nu sætter for kommende tiders elever, men erkendelsen af dette behøver jo ikke blot at være nederlag, men også tegn på liv – at der er noget, man skal kæmpe for at blive. Dette har Kaalund udtrykt i et af de vers, som står i den sang, vi skal synge nu:

*Kamp må der til, skal livet gro,  
ej kamp blot for dagligt brød,  
men kamp for frihed i liv og tro, –  
thi evig stilstand er død.*

# Elev- og sommermødet

Søndag den 31. maj 1970

Som meddelt i sidste nummer af „Sølvsnoren“ afholdes det årlige elev- og sommermøde søndag den 31. maj.

## PROGRAM:

- Kl. 10,00: Gudstjeneste i Fårevejle kirke ved provst B. Wiberg.  
Kl. 12,00: Frokost.  
Kl. 14,00: Forstander Møller, Hammerum, taler over emnet: „Genforeningen, dens forudsætninger og dens konsekvenser for fremtiden“.  
Kl. 15,15: Kaffe kan købes i spisesalen.  
Kl. 15,45: Gymnastikopvisning ved skolens elever under ledelse af fru Jytte Larsen.  
Kl. 16,15: Elevforeningens generalforsamling.  
Kl. 18,00: Middag.  
Kl. 19,30: Midtsjællands kor og orkester under ledelse af seminarielektor Svitzer, Haslev seminarium, giver koncert.

Derefter kaffebord og aftenandagt.

Oplysning om, hvilke måltider, man ønsker at deltage i, må være os i hænde senest den 28. maj.

For måltider betales: Frokost 4 kr., middag 4 kr., kaffe 2 kr.

Jubilarerne er særligt velkomne.

60 års jubilarerer er s. 1910 og v. 1910-11.  
50 års jubilarerer er s. 1920 og v. 1920-21.  
40 års jubilarerer er s. 1930 og v. 1930-31.  
25 års jubilarerer er der ingen af i år, da højskolen i 1945 blev brugt til andre formål.

10 års jubilarerer er: holdene fra 1960.

Alle gamle elever, tidligere medarbejdere i skole, køkken, have og landbrug samt alle venner af F. H. er hjertelig

velkomne. Vi håber, det må blive en værdifuld og festlig dag.

## Elevforeningens generalforsamling

afholdes i forbindelse med elevmødet søndag den 31. maj kl. 16,15.

### DAGSORDEN:

1. Beretning.
2. Regnskab.
3. Bestyrelsesvalg.
4. Eventuelt.

---

## Uddrag af regnskabet 1969/70 for elevforeningen

### INDTÆGTER:

Medlemsbidrag	7.787,00 kr.
Gaver	292,23 kr.
Renter	6,79 kr.
	<hr/>
	8.086,02 kr.

### UDGIFTER:

Elevblad	7.300,56 kr.
Landselevforening, kontingent	500,00 kr.
Kontor etc.	211,75 kr.
	<hr/>
	8.012,31 kr.
Overskud	73,71 kr.
	<hr/>
	8.086,02 kr.

Vi har nu på girokonto og i kontanter ialt 2.020,10 kr.

De to første numre af „Sølvsnoren“ er imidlertid endnu ikke betalt, så i virkeligheden mangler vi penge.

Udgifter til elevblad har været 1361 kr. mindre end året før (på grund af færre numre), og indbetalinger fra medlemmer har været 1386 kr. mindre. Dette skyldes formentlig, at der desværre ved en fejltagelse ikke er kommet giroindbetalingskort ud til alle medlemmer. Hvis De ved, at De ikke har sendt kontingent ind, vil vi derfor være taknemmelige, om De ville gøre det nu, så vi kunne blive fri for at sende oprævning ud.

O.R.

# FRA BOGHYLDEN

*Gerhard Bergmann: Jesus Kristus  
-eller Buddha, Muhammed, Hindu-  
isme.*

*C. Bartholdy har oversat til dansk.  
Frimodts forlag.*

Formålet med bogen er at hjælpe de mange til et svar, som (ærligt eller pro forma) kommer i tvivl om, hvilken grund der skulle være til at være kristen og ikke f. eks. buddhist. Der gøres opmærksom på, at mange tilsyneladende stiller spørgsmålet for på den måde at give en slags undskyldning for, at de ikke gider tage stilling, og at de vel egentlig ikke har krav på noget svar. Men der er også mange, som er kommet i ærlig anfægtelse ved at se de værdifulde træk i de fremmede religioner – evt. sammenholdt med den lunkenhed, man ofte ser blandt kristne, og de for tjener et oprigtigt svar.

Begrundelsen for at tro på Kristus er klar: Han er Gud. Kun ved Ham er der frelse. Han er vor herre, fordi Han har ofret sig selv for os. Derfor kan kun den kristne forkynde en frelse, der ikke beror på egenskaber ved os selv. Rigtigere kan det formentlig ikke siges, og det må være tilstrækkelig begrundelse for den, som tror. For den, som ikke tror på Ham, og som bogen vel først og fremmest er skrevet for, kan man vel ikke vente, at den begrundelse er tilstrækkelig.

Men det er et spørgsmål, om det er muligt ved argumenter at overbevise den, som ikke tror. I bogen forsøges det ved, at man på en række forskellige områder påviser kristendommens fortrin frem for religionerne. Det forekommer mig, at der ikke er ydet de andre religioner retfærdighed. Mon ikke en buddhist vil føre sig uretfærdigt behandlet, når han læser, at hans gode gerninger kun gøres for hans egen skyld? Han vil nok med en vis ret kune sige, at havde det været sandt, ville buddhismen

nok næppe kunne have ført til organiseret socialforsorg i Japan i det 7. århundrede. Havde buddhismen kun ønsket at demonstrere sin egen godhed, ville han vel have valgt en mere privat form for godgørelse.

Muhamedaneren vil måske også føle sig pinligt berørt ved at læse, at Koranen simpelt dikterer at kvinden skal leve en nedværdigende tilværelse. Der findes jo dog også muhamedanere i Danmark. Lever kvinden også en slags slavetilværelse blandt dem? Det må vel være det spørgsmål, der har interesse for den dansker, der evt. tænker på at blive muhamedaner. Hvis et menneske ville angribe kristendommen ved at sige, at den kendsgerning, at der mange steder i Danmark er forskellige lønsatser for mænd og kvinder i samme arbejde, kan begrundes ved, at Paulus udtrykkeligt har skrevet, at kvinden skabtes for mandens skyld – ikke omvendt (1. Kor. 11,9), ville vi sikkert indvende, at man anstændigvis ikke kan anvende et lørevet bibelcitater i en vurdering af kristendommen. Den samme ret må vi indrømme andre religioner.

Til den ærligt tvivlrådige har vi nok ikke andet svar end en henvisning til Jesus Kristus. Det var nu forresten heller slet ikke så lidt. Det er lidt trist at se, at en bog først har den henvisning klart og stærkt – og så lægger et røgslør over den gode forkyndelse ved at komme med en række sammenligninger, der uvægerligt må ægge til modsigelse.

*Olaf Roesgaard.*

---

## Nye adresser og navne

- 09 Fru Kristine Larsen, De Gamles Hjem, Kundby, 4520 Svinninge.
- 39 Fru Lilli Hansen, Viskinge, 4470 Svebølle.

- 53-54 Else Jensen, Tysholmvej 6,  
Helsted, 8900 Randers.
- 54-55 Fru Tove Juul, Agernvej 5,  
2830 Virum.
- 55 Fru Else Marie Jørgensen,  
Skibelundsvej 29,  
8850 Bjerringbro.
- 56-57 Fru Ellen Larsen,  
Ragebøl Plejehjem, 6480 Dybbøl.
- 57 Fru Inger Schou,  
Brandsbjergvej 14,  
4400 Kalundborg.
- 57-58 Fru Joan Vagn-Hansen,  
Frydendal 15, 6200 Abenrå.
- F 59 Fru Anna Olafsson,  
Kiplings Allé 39, 2860 Søborg.
- F 62 Fru Annelise Juul Pedersen,  
Christiansmindevej 84,  
2100 København Ø.
- E 63 Frk. Krista Abildtrup,  
Yrsavej 6, 8230 Abyhøj.
- F 64 Anne Grete Klausen,  
Brændgårdsvvej 45<sup>1</sup> th.,  
7400 Herning.  
Astrid Krogh, Ringkøbingvej 33,  
6800 Varde.
- E 64 Ingrid Sindberg, Vibeholmsallé 11,  
Dagnæs, 8700 Horsens.  
Kardi Sørensen, Magdalonev. 1B,  
2400 København NV.
- E 65 Meta Kristensen,  
Carstengade 10A, 6270 Tønder.  
Ruth Mikkelsen, Baldersvej 49,  
7400 Herning.
- F 66 Gerda Larsen, Amtssygehuset,  
7100 Vejle.
- E 66 Fru Inge-Marie Andersen (tidl.  
Jensen), Mågevej 11,  
4293 Dianalund.  
Fru Lisbeth Jensen (tidl. Laurid-  
sen), Østergade 39, 5450 Otterup.  
Lizzie Lærke, Kolding Sygehus,  
6000 Kolding.  
Janni Sørensen, Ternevej 151<sup>1</sup>,  
5000 Odense.
- F 68 Fru Betty Klaris (tidl. Bach).  
Ydunsvej 42, 7400 Herning.

*Uden årgang:*

Lærer Bent Davidsen,  
7130 Juelsminde.  
Pastor K. Robert Hansen, præste-  
gården, 8983 Gjerlev J.  
Pastor J. A. Jørgensen, Bakke-  
dalsvej 12, Sønder Nyrop,  
4400 Kalundborg.  
Hr. N. Medom Madsen,  
Glentevej 1, 6933 Kibæk.

**Fårevejle Sygeplejehøjskole,  
4540 Fårevejle St.**

1. Vi har ledige pladser til holdet, der begynder 1. februar 1971. Program sendes gerne.
2. Huslig stilling fra 1. aug. ell. 1. febr. med forberedende undervisning for vordende sygeplejersker i fagene dansk, regning, fysik og kemi (100 timer). Løn: 700 kr. pr. måned med kost, logi og undervisning.

**Poul Jeppesen,**

tlf. (03) 453 nr. 183.

*Husk: Giro 8701*

**FAREVEJLE HØJSKOLE**  
SYGEPLEJEHØJSKOLE

Redaktør:  
Forstander Poul Jeppesen,  
Fårevejle Højskole,  
4540 Fårevejle st.

Tryk: Sjællands Tidende, Holbæk